

at lade Sygekassenævnet udnævne disse Mænd, er det, fordi vi have fulgt den Betragtning, jeg her har gjort gældende, at det ikke nytter at rejse Krav og holde fast paa Krav, som man er ude af Stand til at faa gennemført, og naar Virkningen deraf vilde blive, at vi overhovedet ikke fik nogen Lov om dette Forhold. Jeg vil gaa ud fra, at de, der skulle vælge her, ville tage Hensyn til, at man faar dygtige og selvstændige Repræsentanter for Arbejderne, og vil saa haabe, at det vil vise sig, at de Afgørelser, som det hele Raad kommer til at træffe, ville blive saaledes, at man kan være tilfreds med dem. Sagen er nemlig, at det spiller, naar det kommer til Stykket, ikke her nogen afgørende Rolle, paa hvilken Maade Valget egentlig foretages, idet Arbejderne og Arbejdsgiverne jo til en vis Grad komme i Mindretal, ikke komme til at øve nogen afgørende Indflydelse. Der bliver her blot Spørgsmaal om at faa de Synspunkter, som man henholdsvis fra Arbejdernes og Arbejdsgivernes Side ønsker anlagte paa Forholdet, præciserede, for at de kunne paavirke de øvrige af Raadets Medlemmer i deres Syn paa Sagen. Det bliver i Virkeligheden disse, der komme til at træffe Afgørelsen. Derfor mener jeg, man behøver ikke at opholde sig videre ved dette Punkt. Særlig med Hensyn til Affattelsen af § 4 og med Hensyn til Spørgsmaalet om § 10 kunde jeg meget ønske, at Lovforslaget undergik en Forandring, inden det blev vedtaget, men naar jeg ikke udtaler noget Ønske om at faa disse Forandringer gennemførte, er det, fordi jeg har den Opfattelse, at skønt dette Forslag ganske vist er blevet vedtaget i det andet Ting, har det jo været under meget stærke Fødselsveer, og jeg er meget betænkelig ved nu, da vi have faaet det herved, at foretage noget, hvorefter det blev nødvendigt at sende det tilbage igen, jeg er bange for, at vi saa løbe den Fare ikke at faa det kære Barn at se mere. Jeg siger: Lad os hellere tage Loven, som den er, med dens Mangler, og saa virkelig faa en Lov, hvorved vi faa begyndt paa denne Lovgivning; end at løbe den Risiko at lave en bedre Lov, for saa maaske, naar det kom til Stykket, slet ingen Lov at faa.

Byriel-Jensen: De Betæneligheder, jeg havde ved Lovforslaget den Gang, jeg forlangte Ordet, navnlig paa Grund af den Uklarhed, der efter min Mening er i Forslaget, de Misforstaaelser, man er udsat for kan komme frem ved forskellige Lej-

ligheder, ere ikke blevne mindre, efter at jeg har hørt de Udtalelser, der her ere fremkomne fra forskellige Sider, ogsaa fra det ærede Medlem, der nu sidst havde Ordet. Det ærede Medlem fra Horsens (Wulff) sagde saaledes, at meget i denne Lov kom til at bero paa Fortolkning, og han sagde ogsaa, at Undtagelserne vilde skabe Stridigheder ved Lovens Gennemførelse. Det kan vistnok ikke være Tvivl underkastet, at det vil gaa saaledes. De allerfleste af os, der sidde her i Rigsdagen, have sikkert ikke en enkelt Gang, men mange Gange ude blandt Vælgerne hørt Ønsker fremsatte om, at de Love, der bleve lavede, bleve saa klart affattede, at det blev muligt for Mennesker med almindelig Forstand at forstaa Lovene, saa at der altsaa ikke skulde blive alt for stor Plads for Prokuratorkneb. Jeg mener, der er noget virkelig berettiget i saadanne Udtalelser. Men dersom der nu rejses det Spørgsmaal: Kunne Mennesker med almindelig Forstand forstaa det foreliggende Lovforslag, mener jeg, det er berettiget at sige: Nej, det kunne de ikke. Og hvad der berettiger mig til at sige det, er den Kritik, der er fremkommen saavel fra Socialdemokraternes og fra Højres Side som fra det Parti, jeg tilhører. Naar man fra disse forskellige Sider saa stærkt har peget paa Uklarhederne og de Misforstaaelser, som man i høj Grad er udsat for, mener jeg, man har Ret til at sige, at Lovforslaget er uklart affattet. Jeg vil endogsaa driste mig til at gaa et Skridt videre end til at sige, at Mennesker med almindelig Forstand ikke kunne forstaa Lovforslaget, jeg drister mig til at mene, at dersom der er 1 af de 180, eller om man vil 179, Rigsdagsmænd, vi have, der vilde sige: Jeg forstaa Forslaget i alle dets Enkeltheder og skal nok gøre Rede for det, saa at alle Misforstaaelser kunne blive afværgede, vilde en saadan Paastand være, hvad man plejer at kalde Sandhed med Modifikation. Men et er der i Forslaget, som vi kunne forstaa, og det er, at mange Arbejdere, der gaa med den Tanke, at de ville faa udbetalt en Erstatning i Tilfælde af, at de helt eller delvis blive arbejdsudygtige, ville blive narrede, fordi det, naar det kommer til Stykket, viser sig, at de ikke ere forsikrede, og at den Arbejdsgiver, i hvis Tjeneste de staa, ikke er i Stand til at udbetale den Erstatning, som de efter Lovforslaget ville have Krav paa. Det skal desuden nok vise sig i saadanne Tilfælde, at det netop vil blive under saadanne Forhold, hvor der var allerstørst Trang til at faa Erstatning